

З СВЯТОМ, ТОВАРИШІ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 45 (841) | Понеділок, 7 листопада 1983 року | Ціна 2 коп.

Слава Великому
Жовтню, який
відкрив нову епоху
в історії людства—
епоху торжества
соціалізму
і комунізму!

(Із Закликів ЦК КПРС).

ПІД ПРАПОРОМ МИРУ І ТВОРЕННЯ

Багато знаменних дат у радянського народу. Найголовніша серед них — свято Великого Жовтня. Бо ж саме з днем народження першої у світі соціалістичної держави починається нова ера в історії людства, новий період в історії нашої країни. Саме Велика Жовтнева соціалістична революція проголосила на весь світ заповітне слово мир, яке відкрило шлях до творення в ім'я щастя і процвітання, свободи і праці мільйонів трудящих. Під прапором миру ось уже 66 років наш народ успішно будує нове суспільство, сягаючи все нових вершин комуністичного життя.

Народам Радянського Союзу, як і багатьох інших країн, конче потрібен мир. Адже там де мир, там і творення. Це яскраво видно на прикладі трудових успіхів, що їх здобули працівники промисловості і сільського господарства напередодні великого свята. Вражають масштаби будівництва. Відчутно зріс економічний потенціал країни. Радянський Союз випускає нині п'яту частину світової промислової продукції. Зростає валова продукція сільського господарства, значно оновлена його матеріально-технічна база. Загальновідомі досягнення діячів науки і культури. Зусилля партії і народу спрямовані сьогодні на подальше поліпшення матеріального добробуту радянського народу.

У той же час світ стоїть перед загрозою термоядерної пожежі, яку готує американський імперіалізм. Вашингтонські керівники, всупереч інтересам і вимогам народів, уже розмішують на території Західної Європи нові ракетно-ядерні засоби, зі зброєю втручаються у справи Лівану, здійснили інтервенцію проти незалежної Гренади, виношують нові агресивні плани. За цих складних умов Комуністична партія закликає нас не втомно боротися за мир, проти паліїв нової війни. Народи світу, говориться у святкових закликах ЦК КПРС, давайте рішучу відсіч агресивним підступам імперіалізму, мілітаризму і реваншизму! Приборкаємо гонку озброєнь, усунемо загрозу війни, відстоїмо і поглибимо розрядку! З цього приводу все прогресивне людство неодноразово вітало заяви Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товарища Ю. В. Андропова.

Зрозуміло, що найкраще ми можемо врятувати і зміцнити мир насамперед своєю самовідданою працею. І сьогодні

слово партії про широке розгортання трудового суперництва за підвищення ефективності виробництва і якості продукції, за виконання історичних рішень XXVI з'їзду партії, листопадового та червневого Пленумів ЦК КПРС надихає всіх радянських людей на нові трудові звернення. Стало доброю традицією відзначати свята успіхами у праці.

Відрядних трудових показників у переджовтневому соціалістичному змаганні домоглися колективи Бродівського, Вінницького, Дніпропетровського, Ворошиловградського, Єнакіївського, Сумського УВП, Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» і КДВО «Контакт».

Достроково виконали виробничі завдання 1983 року слюсар-складальник Запорізького УВП А. Я. Богатирьова, токарь Дніпропетровського УВП П. Ф. Глухий, штампувальниця Ворошиловградського УВП Л. Д. Єрьоміна, верстатниця Черкаського УВП Н. Г. Странка, крутильниця Чернівецького УВП П. І. Степанюк та багато інших.

Патріотичний обов'язок кожного трудівника—своєю ударною працею зміцнювати економічну й оборонну могутність нашої Батьківщини. Щоб домогтися наміченого, необхідно всемірно підвищувати продуктивність праці, наполегливо впроваджувати в практику досягнення науки, техніки і передового досвіду. На передній план висувається і вимога економити у великому і малому, дорожити кожною робочою хвилиною. Необхідно повніше використовувати Закон про трудові колективи для розв'язання економічних, соціальних і виховних завдань, подальшого розвитку соціалістичної демократії, створювати повсюдно обстановку творчості, діловитості і вимогливості. Усе це відчутно вплине на подальше вдосконалення суспільства розвинутого соціалізму. Запорукою ж наших успіхів є мудре керівництво Комуністичної партії Радянського Союзу. Під прапором Леніна, під керівництвом Комуністичної партії наш народ упевнено йде вперед, до перемоги комунізму.

Святування 66-ї річниці Великого Жовтня ще раз продемонструє перед усім світом тісну згуртованість наших рядів, гаряче схвалення і одностайну підтримку трудящими внутрішньої і зовнішньої політики партії, їх прагнення примножувати свій вклад у зміцнення могутності Радянської Вітчизни.

Хай живе 66-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції!

У президії ЦП УТОГ і Республіканському комітеті профспілки

Переможці змагання

Розглянувши підсумки соціалістичного змагання між підприємствами та об'єднаннями Товариства за третій квартал 1983 року, президія Центрального правління Українського товариства глухих і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств постановили:

перше місце в соціалістичному змаганні за третій квартал і дев'ять місяців 1983 року, першу грошову премію з врученням перехідного Червоного прапора

Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки присудити колективу Сумського учбово-виробничого підприємства:

друге місце, другу грошову премію і свідоцтво—колективу Ворошиловградського учбово-виробничого підприємства.

Для преміювання колективів і передовиків виробництва, що зайняли призові місця в соціалістичному змаганні, виділено путівки в санаторій «Дружба».

Відмічено хорошу роботу по виконанню соціалістич-

них зобов'язань третього кварталу колективів Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», Білоцерківського, Сімферопольського і Ужгородського УВП-2.

Президія Центрального правління УТОГ і Український республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств висловили впевненість у тому, що трудівники Товариства з честю справляться з виконанням виробничого плану і соціалістичних зобов'язань 1983 року.

* * *
Світлочолодий світанок гряде,
Розпанахавши ночі невід.
Покотилась луна багряна
Від червоних знамен жовтневих.
І тому навкрузі посвітліло,
І розсунулась даль картата.
Ти виходила, хато біла,
На майдан, щоб палацом стати.
Піднімались діди, і з ними
Брали зброю онуки впереді.
А вже коси щербаті снули
Про комбайн у комуні першій.
Розпадався одвічний мур

Під навальним страшним ударом.
І незнаний ще Байконур
Космодромом уперто марив.
Через голод і гори горя,
Через призму мутну землі
Видивляв комунізму зорі

Володимир Ілліч в Кремлі.
Україна, Молдова, Грузія
Виринали з густої тьми...

Так продовжувалась революція.
Так народжувались тоді ми.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

ДОШКА ПОШАНИ

За досягнення високих показників у соціалістичному змаганні за дострокове виконання виробничих завдань 1983 року — серцевиного року одинадцяті п'ятирічки — на Дошку Пошани Українського товариства глухих і Республіканського комітету профспілки занесено таких передовиків виробництва:

АЛФІМОВУ Ларису Пилипівну — робітницю Львівського швейного підприємства «Силует»;
БОГАТИРЬОВУ Анастасію Яківну — слюсаря-складальника Запорізького УВП;
БЛАГОДИРЕНКА Геннадія Федоровича — слюсаря-інструментальника Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт»;
БОСУ Надію Степанівну — бригадира швейної дільниці Вінницького УВП;
ВОЛИНСЬКУ Ніну Семенівну — бригадира шліфувальної дільниці Лебединського УВП;
ВОЛОШИН Марію Іванівну — швачку Ужгородського УВП-2;
ГАРМАТОВУ Лідію Миколаївну — робітницю Комунарського УВП;
ГОЦУ Ольгу Дмитрівну — швачку Білорічківського УВП;
ГЛУХОГО Петра Федотовича — токаря Дніпродзержинського УВП;
ДОЦЕНКО Олександр Михайлівну — швачку Конотопського УВП;
ЄВЕНКО Надію Олексіївну — швачку Сумського УВП;
ЕРЬОМІНУ Ларису Дмитрівну — штампувальницю Ворошиловградського УВП;
ЗАБРОДСЬКУ Марію Олександрівну — пресувальницю Одеського виробничого об'єднання «Електрик»;
ІСАКА Дмитра Івановича — верстатника Ужгородського УВП-1;
КАПЛІНОВУ Віру Федосіївну — крейдувальницю Херсонського УВП;
КОСЛИМБЕТ Марію Минівну — швачку Лубенського УВП;
КОЛОДІЙ Надію Олександрівну — швачку Артемівського УВП;

КУМЕЧКО Галину Йосипівну — настільницю Житомирського УВП;
КЛОПОТ Феклу Опанасівну — обробницю Миколаївського УВП;
ЛАВРУХІНУ Валентину Володимирівну — швачку Чернігівського УВП;
МАСЛЯНЧУК Олену Євтихіївну — робітницю Бродівського УВП;
МІСАНА Віталія Степановича — столяра Ровенського УВП;
НЕЧИПОРЕНКА Олексія Івановича — слюсаря-інструментальника Кіровоградського УВП;
ПОГРЕБНЯК Галину Григорівну — штампувальницю Полтавського УВП-2;
ПАВЛЮЧЕНКО Таїсію Миронівну — швачку Полтавського УВП-1;
СТРОКАНЬ Ніну Григорівну — верстатницю Черкаського УВП;
СОЛЯНИКА Романа Васильовича — верстатника Дрогобицького УВП;
СКОПЕЦЬ Зою Кирилівну — швачку Дніпропетровського УВП;
СИМОНЕНКА Миколу Олександровича — шліфувальника Харківського УВП-1;
СКОРОБОГАЧ Меланію Юрївну — настільницю Сімферопольського УВП;
СТЕПАНЮК Парасковію Іванівну — крутильницю Чернівецького УВП;
ТРОФИМЕНКО Надію Іванівну — друкарку КДВО «Контакт»;
ТУГАРИНУ Ганну Миколаївну — швачку Івано-Франківського УВП;
ТОРБАНА Олександра Анатолійовича — шліфувальника Єнакіївського УВП;
ЧУПРАКОВУ Марину Іванівну — швачку Харківського УВП-2;
ЯШУК Людмилу Миколаївну — швачку Кам'янець-Подільського УВП.

Передовиків виробництва, занесених на Дошку Пошани, нагороджено дипломами Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки, що будуть вручені трудівникам в урочистій обстановці на загальних зборах колективу.

Лише п'ять років минуло з того часу, як В. В. Лаврухіна прийшла на Чернігівське УВП швачкою-мотоцисткою. Та й за цей, здавалось би, короткий відрізок часу багато хороших змін сталося у житті комсомолки.

Валентина стала справжнім майстром своєї справи, бо вміє виготовляти продукцію швидко і якісно. То ж з'явилися авторитет і визнання.

А ще — вона активний учасник змагань, де відстоює спортивну честь свого колективу.

Фото Д. БУШТРУКА.

ХЛІВОРОВСЬКОГО РОДУ

Не тільки виростити добірний врожай, а й часно зібрати його — ось найголовніше завдання, що стоїть перед хліборобами, буряководами, кормозаготівельниками республіки. А у тваринників додається й інше: добиватися високих надой молока, одержувати високі прирости живої ваги тварин, забезпечувати худобі сити і теплу зимівлю.

Чималий внесок у виконання Продовольчої програми СРСР роблять і нечуючі трудівники сільського господарства Роздільнянського міжрайвідділу, що в Одеській області. У напружені дні масового збирання хліба, овочів та фруктів, цукрових буряків всі працювали з найвищою віддачею.

Сумлінно трудяться на різних ділянках виробництва колгоспу імені В. І. Леніна Г. Г. Мицько. За яку б справу не брався Гнат Григорович, все в нього виходить до ладу. Давно вже заслужив право на відпочинок, але поки що не залишає роботу й досі.

Рідним стало для Надії Зіновівни Завальчук село з його безкраїми полями та квітучими садками. За сумлінність жінку нагороджено медаллю «За доблесну працю». Зараз трудівниця працює на фермі.

Цікавий трудовий шлях у колгоспника М. Г. Войтенка. Батьки його любили землю, що ж шану до почесної праці вони передали в спадок своєму синові. Ще в чотирнадцять років Микола пішов у колгосп, і донині трудиться в ньому.

Хорошим організатором зарекомендувала себе й дружина Миколи — Марія Дмитрівна. Вона — ланкова. А це значить, що під її вмілим керівництвом старанно працюють і її подруги. Хоч і нечуюча, але в пошані у односельців.

Свідома трудова дисципліна і любов до сільської праці приносить бажаний результат.

Ю. GER.

Одеська область.

ТРУДОВІ ДАРУНКИ СЛАВНОМУ ЖОВТНЮ

ПИШАЄМОСЬ УСПІХОМ

Вагомими трудовими досягненнями відзначає 66-у річницю Великого Жовтня колектив Сумського УВП. Робітники підприємства достроково, 18 жовтня, виконали план трьох років одинадцяті п'ятирічки по виробництву товарної продукції. Тут пошито за цей час робочого спецодягу на 7 мільйонів 338 тисяч карбованців, що вище планових завдань.

Колектив УВП успішно виконав також планові завдання та соціалістичні зобов'язання дев'яти місяців

нинішнього року. Понад план реалізовано продукції на 115 тисяч карбованців.

Дев'ятнадцять досвідчених спеціалістів підприємства достроково виконали особисті п'ятирічні завдання. Серед них — запускарка А. В. Литвиненко, швачки Н. О. Євченко, К. К. Ковбаса та інші.

Д. ТИЩЕНКО,
старший інженер-економіст Сумського УВП.

СУМЛІННІСТЬ І МАЙСТЕРНІСТЬ

Нечуючі трудівники Сумської швейної фабрики ділом відповідають на заклик партії і уряду: дати продукції більше, кращої якості і з меншими затратами.

Члени УТОГ М. Лешко, Я. Лозинська, С. Постоюк, Л. Кузнецова, Т. Олійник, О. Петрушкевич, М. Королишин, Г. Вітрів та інші напередодні 66-ої річниці Великого Жовтня рапортували про успішне завершення чотирьох років одинадцяті п'ятирічки. Запорукою досягнутого стали висока професійна майстерність, досвід, а також добросові-

не ставлення до виконання свого обов'язку.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ,
м. Стрий,
Львівська область.

ПРАВОФЛАНГОВІ

Бригада машинної заготовки Миколаївського УВП, яку очолює член УТОГ Леонід Пантелеймонович Кривницький, на шість днів раніше, ніж передбачалося, виконала завдання десяти місяців третього року одинадцяті п'ятирічки. Цьому досягненню знач-

ною мірою сприяє нова форма організації праці — метод єдиного наряду, досвід і висока виконавська майстерність робітників.

Переможцями у переджовтневому соціалістичному змаганні стали верстатники Олександр Григорович Жданов, Сергій Селівестрович Пасека та багато інших. Продукція, виготовлена на передовою бригадою понад план, є гідним подарунком Великому Жовтню.

В. СЛИВА,
начальник виробництва
Миколаївського УВП.

Майстер дільниці РПУ-2 Запорізького УВП З. О. Замуруева задоволена: слюсар-складальниця, член ВЛКСМ Тетяна Коляда успішно справляється з виконанням свого виробничого завдання.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

ПРИЄМНО взяти до рук трудову книжку члена УТОГ, ветерана Павлоградського заводу електроосвітлювальної арматури, ударника комуністичної праці, закатниці Марії Федорівни Акініної. Подали мені її урочисто, з підкресленою шанобою, як дуже цінну річ. Читаєш в ній записи й мимоволі проймаєш повагою до цієї жінки. Адже ж в її трудовій книжці записано цілий ряд подяк, зареєстровано відзнаки — «Ударник комуністичної праці», «Переможець соціалістичного змагання», «Краща за професією», «Майстер — золоті руки».

Це — результат відданості й любові Марії Федорівни до своєї професії, ударної праці й комуністичного ставлення до виконання своїх обов'язків.

М. Ф. Акініна веде перед у соціалістичному змаганні, працює по-ударному, високопродуктивно, добре знає виробництво, бездоганно

ДОЧКА СОЛДАТА

оволоділа декількома суверенними професіями.

У ці дні Марія Федорівна завершила завдання 1984 року, а п'ятирічку в цілому виконає до 114-ої річниці з дня народження В. І. Леніна.

Дехто з молодих робітників по-доброму задрить М. Ф. Акініній і каже, що їй у всьому щастить. На що вона відповідає:

— Так, щастить! Але пам'ятайте, що щастя здобувають своїми руками, чесною, ударною працею...

Правдивість сказаного стверджує і саме життя та трудова діяльність Марії Федорівни.

Дитинство її припало на тяжкі часи — часи жорстокої, кровопролитної війни з фашистськими загарбниками. У цей час діти швидко дорослішали, а дорослі — старіли та світли на очах.

Мами ж вечорами розповідали малечкам не казки, а героїчні бувальщини про радянських солдатів, про безстрашних партизанів і сміливих підпільників.

Марії Федорівні відомо, що її батько боровся з куркулями й першим вступив до колгоспу, який у тридцятих роках організував легендарний Сидір Артемович Ковпак.

З Великої Вітчизняної війни батько повернувся пораненим. Згодом він помер. Марійка ж виростила працюючою, сумлінною. У тяжкі повоєнні роки, коли радянські люди відбудовували зруйноване ворогом народне господарство, вдова радянського воїна привела на завод дочку-підлітка й попросила директора взяти її на роботу. Керівники підприємства з жалем і спів-

чуттям дивилися на кволе дівча, зітхали: «Що можна доручити позбавленій слуху дівчині?» Але взяли ученицею.

Незабаром кмітлива й старанна Марійка сумлінною працею привернула до себе увагу. Хорошими успіхами радувала наставників. М. Акініна поєднувала свою працю з навчанням у вечірній школі, бо знала, що без знань опанувати професію, стати вправною робітницею неможливо.

Минали роки, до дівчини приходили професійний досвід та майстерність.

Нині Марія Федорівна — висококваліфікована робітниця. Працює з особистим клеймом. Вона ніколи не зупиняється на досягнутому, вивчає досвід новаторів, передовиків підприємств і сміливо впроваджує його у виробництво.

І. ЗІНЧЕНКО.

м. Павлоград
Дніпропетровська область.

ДОЛЯ подарувала мені неабияку приємність: знати особисто і працювати пліч-о-пліч впродовж багатьох років з чудовою людиною — Наумом Яковичем Гімельштейном.

Мабуть назавжди залишиться у моїй пам'яті день 9-го Травня 1965 року — двадцятиріччя Перемоги. Саме тоді вирішив провідати ветерана, поздоровити зі святом.

Двері відчинив сам Наум Якович. Широкоплечий, кремезний, смаглявий. Навіть не вірилось, що йому вже 79.

Гостинно запросив до вітальні, котра слугувала йому і робочим кабінетом. На столі друкарська машинка, листи, фотографії. На підвіконні — гільза від снаряда.

— Це реліквія з часів громадянської війни, — перехопивши мій погляд, пояснив Наум Якович. — А ото подарунок генерала Карбишева, — вказав на двоствольну мисливську рушницю. Теж з часів громадянської.

Листи, листівки, телеграми... Їх безліч. Від колективів редакцій газет, соратників, друзів, знайомих.

— Як бачите, дожив я до 79, — розпочав свою розповідь на моє прохання господар квартири. — Чимало доводилось побачити за цей час.

Народився у Херсоні. Моя біографія така ж, як у багатьох тисяч робітників і селян, які з дитинства боролися з нужденністю.

Початкова школа. Робота з десятилітнього віку. Зустрічі з революціонерами-підпільниками на явочній квартирі у батька-кравця. Перші партійні доручення. З 6 листопада 1905 року до січня 1907 політичний в'язень. Згодом — заслання до Сибіру.

БІЙЦІ РЕВОЛЮЦІЇ

З неабияким піднесенням розповідав ветеран про штурм Зимового Палацу, буремні дні 1917-го. У боях за Сибірськ був поранений, контужений. Після цього і слух, і зір частково втрачені.

Я попросив Наума Яковича більш детально розповісти про бої за Сибірськ.

Було це у грізні дні громадянської війни. Від берегів Чорного моря до Сибірська з боями поспішав загін чорноморського матроса Андрія Васильовича Полупанова. По дорозі знайшли паровоз з великими платформами. Мішки з піском, гармата, кулемети — все пішло у діло. І полетіла слава про матросський бронепоезд «Свобода або смерть». Згодом до цього бронепоезда приєднали ще один, який відбили у гайдамаків і петлюрівців. Командиром став А. В. Полупанов, комісаром Н. Я. Гімельштейн.

У Сибірську «господарювали» білогвардійці. Тут, у ході боїв, оточени білочехами, розстрілювані впритул з гармат, до останньої можливості героїчно воювали за революцію славні матроси-чорноморці.

Вичерпавши запаси патронів і гранат, не дочекавшись підкріплення, полупановці стали поступово відходити з міста до свого бронепоезда. На нараді командного складу було вирішено знищити бойову машину, щоб не потрапила до рук ворога. Команда почала

ВОНИ БОРОЛИСЬ ЗА ВЛАДУ РАД

відступати до Волжської пристані. Там сіли на пароплав, що випадково трапився, і попливли вгору по Волзі.

О 12-й годині, коли порівнялися з пристанню Стара Майна, з берега вдарили з гармати, а потім з кулемета. З пароплава, що стояв біля причалу, сигналізували зупинитись. Не можливо було зорієнтуватись, хто на березі — свої чи білочехи. З берега закричали: «Товариші, тут свої. Підходьте сюди». Проскочити було неможливо, дуже вузький був фарватер.

Не встигла команда вийти на берег, як на катер кинулись білогвардійці і білочехи з бомбами в руках. З пароплава Гімельштейна, кошегара і кулеметника з команди бронепоезда вивели разом. У всіх була одна думка: «Все одно вб'ють»... Лише ступили на берег — врозсипну кинулись тікати.

Та і після цієї втечі ще не раз потрапляв у полон. Дійшов до Казані, а через кілька днів вже був у Москві, де детально розповів про загибель бронепоезда. Тут же комісар Гімельштейн зустрівся з командиром Полупановим. У Кремлі їх прийняв В. І. Ленін.

— На все життя, — з захопленням розповідав Наум

Якович, — запам'яталась мені ця зустріч. — Володимир Ілліч буквально засипав запитаннями. Він поцікавився, чи знаю я лейтенанта Шмідта. Я відповів, що знаю. Тоді Ленін сказав, що замість старого бронепоезда треба створити новий і назвати його іменем лейтенанта Шмідта. Потім додав:

— Передайте всім вашим товаришам моє вітання і подяку за бойові діла. Бажаю нових перемог у боях за Радянську владу!

Тепло прощались з великим вождем революції. Ніби сильні крила вирости у кожного.

Наум Якович помер на вісімдесят дев'ятому році життя. Та пам'ять про нього живе у серцях тих, хто його знав.

Н. ЖУБРЕВ,
м. Євпаторія.

На знімку: загін червоногвардійців і червоних партизанів. На передньому плані (праворуч) Н. Я. Гімельштейн. Фото 1922 року.

ЩАСТЯ ВЧИТЕЛЯ

«Пам'ятайте вчителів» — під таким девізом відбувся вечір у Запорізькому будинку культури УТОГ. На ньому були присутні педагоги вечірньої школи робітничої молоді, представники обласного відділу, випускники і колишні учні навчального закладу.

Інструктор обласного відділу О. Ф. Іванченко розповіла про велику виховну і організаторську роботу, що її проводить педагогічний колектив школи, інформувала про завдання, які стоять сьогодні в центрі уваги вчителів.

Директор школи М. Л. Федько назвав імена краєвих колишніх учнів, які нині успішно трудяться у найрізноманітніших сферах народного господарства, закликав наслідувати їх приклад. Гордістю школи стали випускники — голова Запорізького обласного відділу УТОГ, заслужений працівник соціального забезпечення УРСР Людмила Іванівна Фролова, бригадир, кавалер орденів Леніна і Трудового Червоного Прапора Олексій Микитович Чумак та інші.

У своїх виступах вчителі школи подякували нечужим за наполегливість і старанність у навчанні, запевнили присутніх, що й надалі прагнуть вдосконалювати навчально-виховний процес, залучати до навчання нових і нових трудівників.

Ветеран освітньої справи, вчителька Зоя Петрівна Серебрянникова сказала на закінчення:

— Багато пережито за час роботи у школі. Були, звісно, рідкісні труднощі, але тим більше щастя педагога бачити плоди своєї праці: гармонійно розвинених, чудових людей, вправних трударів, повноправних членів нашого суспільства.

М. МАРЧЕНКО,
м. Запоріжжя.

ПОЧЕСНІ НАГОРОДИ

Наприкінці жовтня в м. Марганець відбувся зліт передовиків сільського господарства Марганецького та Нікопольського міжрайвідділів УТОГ. На ньому підбили підсумки нинішнього господарського року, відзначили кращих трудівників колгоспних ланів. Багатьох з них було нагороджено Почесними Грамотами та цінними подарунками.

Серед них — доярка колгоспу «Перше травня», удостоєна за сумлінну працю ордена Леніна та ордена Трудової Слави М. І. Мако-

вецька, тесля колгоспу ім. Богдана Хмельницького, неодноразовий переможець соціалістичного змагання А. Т. Коломієць, робітниця колгоспу «Перше травня» Н. І. Аршинник та інші.

На закінчення вечора учасникам зльоту було показано концерт, підготовлений художньою самодіяльністю Дніпродзержинського будинку культури глухих.

Л. ГУНЬКО,
завідуюча Марганецьким клубом глухих,
Дніпропетровська область.

До 40-річчя визволення Києва від німецько-фашистських загарбників книгарні республіки розгорнули тематичні виставки літератури — «Подвигу жити у віках», «Героїзму воїнів-визволителів присвячується», «40 років битви за Дніпро» та багато інших.

Мужнім оборонцям, незламним підпільникам і звитяжним визволителям присвячений збірник «Героїчний Київ» (Політвидав України). До нього увійшли сторінки книг відомих воєначальників І. Х. Баграмяна, К. С. Москаленка, О. І. Родимцева, письменників

НОВІ ВИДАННЯ НЕ ЗМОВКНЕ СЛАВА

П. Автомонова, Я. Баша, В. Кондратенка.

Серію мемуарів, що виходить у видавництві політичної літератури України, поповнила книга спогадів, присвячена найбільшим наступальним операціям Радянської Армії. Її автор — Двічі Герой Радянського Союзу маршал Радянського Союзу І. С. Конев. «Записки командуючого фронтом 1943—1945 рр.» зображують грандіозний розмах наступу радянських військ. Полково-

дець розповідає про діяльність Ставки, військових рад фронтів та армій по підготовці і проведенню операцій, аналізує дії військ, роздумує над витокami мужності і героїзму радянських воїнів.

Фронтowymi шляхами-дорогами поведуть читачів спогади рядових Великої Вітчизняної війни, що склали збірник «Солдатська книжка» (Політвидав України).

Т. ЗАХАРЧЕНКО,
м. Київ.

До клубу — усією родиною

Теплого, погожого вихідного дня широко розкрилися двері Харківського обласного будинку культури УТОГ. Яскрава афіша сповістила про свято «Всією сім'єю — до клубу».

Організатори заходу склали його програму таким чином, щоб люди різного віку, професій, нахилів і уподобань знайшли собі заняття до душі. І це складне завдання розв'язувалося успішно: для дітей, яка прийшла сюди з батьками, демонструвалися мультфільми, а в бібліотеці на них чекав чарівний світ казок. У цей час батьки і гості свята знайомились з виставкою «Сторінки нашого життя», що її з любов'ю і знанням справи підготував вете-

ран Товариства А. І. Росницький. Зібрані ентузіастом документи, фотографії тих часів, дипломи і кубки, портрети передовиків виробництва наочно розповіли про історію становлення і розвитку Харківської обласної організації УТОГ, про зростання її виробничих підприємств, про здобутки глухих області у самодіяльній художній творчості і спорті. Чимало хвилюючих, бенкетних хвилин пережили відвідувачі культзакладу, переглядаючи аматорські кінострічки. Дехто з глядачів побачив себе молодим, згадав своїх друзів і соратників, ніби повернувся на короткий час у роки своєї юності.

Прихильники спорту того

дня теж не залишилися поза увагою: для них було організовано товариські зустрічі з волейболу і настільного тенісу, відбувся також шахово-шашковий турнір.

Надвечір відкрилися двері бібліотеки для шанувальників поезії. Члени поетичного об'єднання «Камертон» А. Симоненко та О. Смирнова розповіли про творчість глухих поетів республіки, ознайомили з їх творчими пошуками і знахідками, прочитали свої вірші.

Потім відбувся урочистий вечір. На ньому з доповіддю про життя нечуючих у нашій країні і за рубежом виступила директор культзакладу В. Г. Годун. Ветеран УТОГ, голова ради ве-

теранів Б. В. Керцман поділилася спогадами про становлення Харківської обласної організації нашого Товариства. Кавалер орденів «Дружби народів» і «Жовтневої революції» А. І. Саврикіна розповіла про трудові здобутки глухих виробничників, про турботу партії і уряду, що постійно виявляється до них.

Свято, що почалося о 12-й годині, а завершилося пізно ввечері, закінчилося іграми, танцями, вікторіями. Всього на ньому побувало понад 300 нечуючих. Немає сумніву в тому, що вони прекрасно відпочили, одержали чудовий заряд бадьорості.

Н. БІЛОВА,
м. Харків.

В особливо урочисті дні пакувальник Харківського електромеханічного заводу Олександр Стефанович Єсин одягає урядові нагороди. Не буде винятком і цього річне свято Жовтня. На лацкані його піджака золотом сяятимуть орден Трудової Слави III ступеня, ювілейна медаль «За доблесну працю». В ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, знаки переможця соціалістичного змагання.

Фото П. МІНДЕЛЯ.

З концертом — на Буковину

Поїздка учасників художньої самодіяльності Луцького будинку культури до Чернівців була запланована давно. До неї готувалися заздалегідь, відпрацьовували програму і з нетерпінням чекали зустрічі зі своїми друзями.

ми членами УТОГ Чернівецької області. У переповненому залі Будинку культури гості показали цікавий і змістовний концерт. У його програмі — мімічне декламування, хореографія, номери оригінального жанру, пантоміма.

На фото: колектив художньої самодіяльності м. Луцька на сцені Чернівецького будинку культури. На передньому плані (ліворуч) директор Луцького будинку культури М. М. Поєтова.

Фото Г. ВЛАСОВА.

З сердечним вітанням від колективу художньої самодіяльності нечуючих Луцька виступила ведуча концерту, робітниця Луцької швейної фабрики Ніна Ягольник. На сцені Будинку культури лунали пісні і вірші у виконанні Надії Трегуб, Галини Мартинюк, Євгенії Грицишиної. Щирими оплесками були зустрінуті танець у виконанні Євгенії Грицишиної та Сергія Качевича і пантоміма «Фотограф», яку виконав Микола Сташук.

Особливим інтересом користувалися у глядачів номери оригінального жанру, які продемонстрував Віктор Глодін.

Святковий концерт закінчився бурхливими оплесками вдячних глядачів. Від їх імені голова Чернівецького обласного відділу УТОГ С. П. Комісарова висловила гостям сердечну подяку.

Директор Луцького будинку культури М. М. Поєтова відзначила гостинність чернівчан і запросила їх показати своє мистецтво на Волині.

Л. СУШКО.
Г. ВЛАСОВ.

На честь вікопомного подвигу

Наприкінці жовтня відпочиваючі «Соснового бору», що у Пущі-Водиці, побували на вечорі, присвячену 40-річчю битви за Дніпро і визволення Києва від німецько-фашистських загарбників.

Наталія Антонівна Чухманенко і Раїса Михайлівна Слюсар — працівники будинку відпочинку — доклали чимало енергії та ініціативи, щоб донести до кожного всю велич вікопомного подвигу радянських воїнів у Великій Вітчизняній війні, ґрунтовно і водночас дохідливо висвітлити основні події тих буремних років.

Учасники вечора — нечуючі трудівники з Якутії, Молдавії, Казахстану, Грузії та інших куточків нашої неосвяжної країни з неабиякою увагою сприйняли виступи учасників Великої Вітчизняної війни, які, ділячись спогадами, навели цікаві факти тих незабутніх часів.

Потім виступила агітбригада, у складі якої теж були ветерани війни. Це придало творчій роботі аматорів сцени особливу пристрасність і публіцистичність.

Звучали на сцені клубу «Соснового бору» російські і українські пісні на патріотичну тематику, декламувалися вірші про бої і перемогу, виконувалися танці. У цьому імпровізованому концерті найактивнішу участь взяли як працівники будинку відпочинку, так і відпочиваючі.

Наступного дня за давньою традицією відбулася екскурсія до меморіального комплексу «Український державний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років».

П. РУДЕНКО,
ветеран Великої Вітчизняної війни і праці.
Київська область.

СПАРТАКІАДА «БАДЬОРІСТЬ І ЗДОРОВ'Я»

ЗАХОПЛЮЄ, ЗМІСТОВНО

Серед вікових лісів, де сріблястими водограями дзвенять прозорі струмки і художниця-осінь вже кладе перші мазки на зелене листя дерев, розмістилася турбаза «Полонина».

Саме сюди й приїхали у вихідні дні трудівники ужгородських УВП-1 і УВП-2, щоб позмагатись у фіналі спартакіади «Бадьорість і здоров'я», скласти норми багатоборства ГПО. Ентузіастів змістовного відпочинку і палкі прихильники спорту прибули переважно родинами. Проведенню змагань сприяла чудова тепла погода.

Першого дня у боротьбу включилися металники ядра. А поруч, на сонячній галявині, змагались у метанні гранати. Діти теж не нудьгували: вони виявляли найсильніших у киданні м'ячика і стрибках у довжину.

Вранці наступного дня з першим пташиним співом розпочали пробу сил бігуни. А після забігів учасники і болітники вирушили у колективний похід до озера. Тих, хто не полінувався, не легкий підйом в гори нагородив мальовничим краєвидом тихого плеса, чарівних куточків природи. Ігри на свіжому повітрі, розповіді бувальщини біля вогнища, дзвінкий сміх дітей — все це підносило настрої, створювало запас позитивних емоцій та енергії.

І от, підбито підсумки спартакіади. У командному заліку перемогла команда Ужгородського УВП-1. По своїх ступенях переможцями вийшли серед жінок В. Свирид, Г. Повханч, К. Лопіт, а серед чоловіків В. Півень, В. Легеза, В. Тарасевич. Їм вручено грамоти й призи. Не забули і про найменших: дітям, що виявилися найспритнішими, вручено подарунки.

Настав день від'їзду. Трохи з сумом, але з відмінним настроєм, який не зіпсував навіть дощ, прощалися з гостинною турбазою. Робітниця міськвідділу УТОГ Ольга Рожинцева, котра відпочивала разом із сім'єю і стала переможцем у змаганнях з віджимання, так висловила свою думку щодо організації подібних заходів:

— Це, безперечно, прекрасний вид відпочинку. Найбільше враження справив похід до озера. Цілюще гірське повітря дуже корисне для всіх, особливо для дітей. Чоловік «вполовав» повний кошик грибів. Обов'язково будемо брати участь у поїздках за маршрутами вихідного дня.

З новими силами, із зарядом енергії та бадьорості вийшли на роботу нечуючі трудівники Ужгорода. Це й зрозуміло: після такого відпочинку і працюється краще.

М. ВОВК.
м. Ужгород.

В. о. редактора
А. ДВІРКОВИЙ.

„ЧЕРВОНІ ВІТРИЛА“

З вагомим творчим доробком зустрів ювілей Великої Жовтня вокально-інструментальний ансамбль «Червоні вітрила», який ось уже близько восьми років дарує людям своє пісенне мистецтво, пропагує кращі твори радянських та зарубіжних авторів.

У репертуарі ансамблю, що діє при Одеському обласному будинку культури УТОГ, понад 100 номерів. Їх тематика різноманітна і актуальна. Колектив перш за все звертається до творів, присвячених темі праці, подвигу радянського народу у Великій Вітчизняній війні, належне місце займають пісні про Батьківщину, комсомол. Д. Тухманов, О. Пахмутова, Ю. Антонов — улюблені композитори аматорів сцени.

Цього року «Червоні вітрила» дали 25 концертів, побувавши практично в усіх містах, райцентрах і багатьох селах Одещини. Провідні артисти ансамблю — солістки Людмила Двірник і Євгенія Мазур давно вже знайомі глядачеві і полюбилася йому.

Самодіяльні артисти весь час у пошуку нових форм сценічних образів, що їх повинна створювати кожна окрема пісня. І звучання, і мімічний переклад мають органічно злитися, художньо і композиційно поєднатися.

Це складне завдання учасники ансамблю розв'язують успішно, що свідчить про зростання їх виконавської майстерності.

Нині творчий колектив готує нову концертну програму, яка складатиметься з пісень, народжених в боях за утвердження Радянської влади і битвах Великої Вітчизняної війни, і буде присвячена 40-річчю Перемоги.

І. ЗАРІЧАНСЬКИЙ.

Колектив друкарні КДВО «Контакт» неодноразово завойовував нинішнього року призиви місяця у соціалістичному змаганні серед головних цехів підприємства. Цього разу, вручаючи колективу перехідний Червоний прапор, генеральний директор П. М. Меркатун та голова профкому І. В. Марчевський повідомили, що крім грошової премії, передовикам друкарні виділено путівку на екскурсію до старовинного українського міста Переяслава-Хмельницького.

І ось кращі виробничники цеху № 6 сонячного вихідного дня виїхали автобусом до міста, що стало символом вічної єдності і дружби двох братніх народів.

З неабиякою увагою слухали ми розповідь про історію міста, стоячи біля пам'ятника на площі Возз'єднання, де у січні 1654 року відбулася Переяславська Рада, на якій Богдан Хмельницький, висловлюючи волю українського народу, виглосив промову за возз'єднання України з Росією.

У місті багато історичних, архітектурних і культурних пам'яток минулого, бо ж відомо, що Переяслав свого часу був третім за значенням містом древньої Русі.

У ці дні, коли урочисто відзначається 40-річчя визволення Києва від фашистських загарбників, нам пощастило побувати на Букринському плацдармі, звідки починався штурм Дніпра.

Цікавим був похід до музею народної архітектури та побуту, де зібрано багато унікальних пам'яток старовини. З інтересом дізнались, що у Переяславі читав лекції великий український філософ-гуманіст, просвітитель і видатний поет Григорій Савич Сковорода. Побували тут у дореволюційні часи Максим Горький та Шолом-Алейхем.

Щаслива доля сучасного Переяслава-Хмельницького — розвинутого культурного і економічного центру України, міста древнього і водночас молодого.

О. ЛЕЩИНСЬКА,
начальник цеху № 6 КДВО «Контакт».

Цікава подорож

З неабиякою увагою слухали ми розповідь про історію міста, стоячи біля пам'ятника на площі Возз'єднання, де у січні 1654 року відбулася Переяславська Рада, на якій Богдан Хмельницький, висловлюючи волю українського народу, виглосив промову за возз'єднання України з Росією.

У місті багато історичних, архітектурних і культурних пам'яток минулого, бо ж відомо, що Переяслав свого часу був третім за значенням містом древньої Русі.

У ці дні, коли урочисто відзначається 40-річчя визволення Києва від фашистських загарбників, нам пощастило побувати на Букринському плацдармі, звідки починався штурм Дніпра.

Цікавим був похід до музею народної архітектури та побуту, де зібрано багато унікальних пам'яток старовини. З інтересом дізнались, що у Переяславі читав лекції великий український філософ-гуманіст, просвітитель і видатний поет Григорій Савич Сковорода. Побували тут у дореволюційні часи Максим Горький та Шолом-Алейхем.

Щаслива доля сучасного Переяслава-Хмельницького — розвинутого культурного і економічного центру України, міста древнього і водночас молодого.

О. ЛЕЩИНСЬКА,
начальник цеху № 6 КДВО «Контакт».

Стежка до серця кожного

Бібліотека Житомирського будинку культури проводить цикл читальних конференцій, диспутів, мімічних переказів художньої літератури та вечорів-зустрічей з кращими людьми нашого Товариства.

Серед таких заходів була запланована і зустріч з нечуючими поетами. На прохання численних прихильників поезії до Житомира приїхала молода поетеса Олена Краснокутська, вірші якої особливо полюбилася читачам. До цієї зустрічі у Будинку культури було підготовлено книжкову виставку літераторів нашого Товариства.

Відкриваючи вечір, бібліотекар Будинку культури І. Б. Зільбергерц представила присутнім Олену Краснокутську, розповіла про неї. Поетеса працює техніком-програмістом в обчислювальному центрі Міністерства автомобільного транспорту УРСР і навчається на III курсі Київського інституту народного господарства імені Д. Коротченка. Її вірші друкувалися в газетах «Наше життя», «Комсомольское знамя», у журналі «В единому строю» та в колек-

тивному збірнику «Живий дощ».

Вірші різних років Олени Краснокутської прочитали швачки Житомирського УВП С. Золотар, Н. Остапчук, Л. Суготова, керівник естрадного ансамблю Будинку культури Р. Гресько та інші. Потім з читанням своїх творів, тепло зустрінута присутніми, виступила Олена Краснокутська.

Голова обласного відділу УТОГ О. Д. Тверська від імені шанувальників поезії гаряче подякувала поетесі за її вірші, що своєю невимушеною простотою і глибокою змістовністю знаходять стежку до кожного серця.

На знімку: Олена Краснокутська (у центрі) серед шанувальників поезії Житомирського обласного будинку культури.

Текст і фото І. ТОЛОЧКА.